

КОТАКЪТЪ ЛЪСНИЧЕИ

Приказка

Единъ дѣдо и една баба имали хубава ярка. Тя имъ снесла едно златно яйце. Взели го старитѣ и дълго му се радвали. Бабата го сложила на полицата и почнала да готви обѣдъ. Дѣдото седналъ на прага да потяга хамутя. Но отде се взела една мишка, претичала по полицата, бутнала яйцето съ опашката си, и то се счупило.

Като видѣлъ това, дѣдото отъ ядъ захвърлилъ съ всички сила хамутя и го разкъсалъ. Седналъ на пода и се разплакалъ. Бабата оставила чорбата на огъня да кипи и се разревала.

Минали край кѣщицата имъ добри хора, чули ги и запитали, защо плачатъ. Бабата имъ разказала всичко.

— Какъ да не плачемъ и какъ да не жалимъ за златното яйце! — добавила тя и заридала още по-силно.

Дожалѣло на минувачитѣ, седнали до дѣда и баба и почнали да плачатъ заедно съ тѣхъ. Миналъ единъ момѣкъ, чулъ плача и извикалъ:

— Ей, хора, защо сте се разплакали така? Какво има? Бабата разказала и нему всичко.

— Като има мишки, котки нѣма ли? — запиталъ той. Щомъ чула да се говори за котки, бабата се спуствнала да излѣе яда си надъ стария котакъ, който спокойно си дрѣмѣлъ край огнището. Била го, крещѣла и най-после казала на дѣдото:

— Тури го въ единъ чувалъ, завържи чувала добре и го отнеси въ гората. Нека никога се не връща въ кѣщи тоя мързеливецъ!

Жално било на дѣда за котака, но нѣмало що да прави, — послушалъ я. Седѣлъ котакътъ въ пустата гора день, два, три. Изстиналъ много въ чувала, а и много изгладнѣлъ. Миналъ наблизу влѣкъ, видѣлъ чувала и се спрѣлъ, а котакътъ

замаякулъ отвѣтре съ всички сила. Изплашилъ се влѣкътъ и избѣгълъ. Задала се мечката. Гледа — чу-